Lieta Nr.C32245814
Lietas arhīva Nr.CA-0064-16/13

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā

Jelgavā 2016.gada 11.aprīlī

Zemgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese A.Misiuna
tiesneses R.Knabe, I.Preisa
ar sekretāri G.Agrumu
tulci A.Ozolu-Ozoliņu

piedaloties lietas izskatīšanā prasītājai /pers. A/, prasītājas pilnvarotam pārstāvim /pers. C/, prasītājas pārstāvim zvērinātam advokātam Andrejam Vilkam, atbildētājam /pers. B/, atbildētājas dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" pārstāvim /pers. D/

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. A/ prasībā pret /pers. B/ un dzīvokļu īpašnieku biedrību "/adrese/" par rakstveida pierādījumu apstrīdēšanu, lēmumu atzīšanu par spēkā neesošiem un atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpuma konstatēšanu sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 16.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

/pers. A/ 2014.gada 10.janvārī Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā cēla prasību pret /pers. B/ un dzīvokļu īpašnieku biedrību "/adrese/" (turpmāk arī Biedrība) par rakstveida pierādījuma apstrīdēšanu, kurā prasītāja lūdz tiesu izslēgt no pierādījumiem dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" biedru 2013.gada 17.oktobra sapulces protokolu un atzīt dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces lēmumu par spēkā neesošu.

Pieteikumā norādīts, ka atbildētāji citā lietā, kurā tiek izšķirts pušu strīds par sapulcē pieņemto lēmumu tiesiskumu, iesnieguši lūgumu pievienot lietai 2013.gada 17.oktobra sapulces protokolu kā pierādījumu tam, ka Biedrības 2013.gada 14.maija biedru sapulce ir bijusi likumīga. Biedrība nevar septiņus mēnešus vēlāk ar atpakaļejošu datumu pasludināt, ka Biedrības prettiesiskā 2013.gada 14.maija sapulce bijusi lemtspējīga un tiesiska un ka tajā nemaz neapspriestie un nebalsotie lēmumi, kā vienpersoniskas tiesības /pers. B/ rīkoties biedrības vārdā, tajā skaitā ar naudu un mantu, ir bijuši pieņemti.

Norādīts, ka Biedrības biedru sapulce notika krievu valodā, nenodrošinot tulkojumu valsts valodā. Biedrības biedriem neizdalīja apspriežamos dokumentus. Biedrības 2013.gada 17.oktobra biedru sapulcē netika apspriesta un izskatīta biedrības iepriekšējās 2013.gada 14.maija biedru sapulces norise, tās sasaukšana un balsotie lēmumi. Netika izdalīti un biedri netika iepazīstināti ar Biedrības 2013.gada 14.maija biedru sapulces dokumentiem. Ir nepatiess un melīgs 2013.gada 17.oktobra protokola ieraksts, ka esot akceptēti 2013.gada 14.maija sapulces lēmumi. Norādīts, ka nevar akceptēt to, kas netika izskatīts.

Prasītāja tiesā iesniedza prasības pieteikuma papildinājumus, kuros lūdz tiesu:

1. izslēgt no pierādījumiem dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces protokolu;
2. atzīt dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces lēmumu „Par 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu" par spēkā neesošu;
3. atzīt atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu atbildētāju rīcībā dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" 2013.gada 17.oktobra biedru sapulcē un pēc tās, organizējot vēršanos pret prasītāju uzskatu dēļ un pieļaujamā veidā iesniegtas sūdzības pret atbildētāju nelikumīgu rīcību dēļ.

Prasības pieteikuma papildinājumos norādīts, ka prasītāja savu parakstu uz dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces protokola devusi draudu ietekmē. 2013.gada 17.oktobra Biedrības biedru sapulces protokola audioieraksts pierāda, ka 2013.gada 17.oktobra sapulcē netika atkārtoti apspriesti 2013.gada 14.maija sapulces protokola četri punkti un netika balsots par to akceptēšanu. 2013.gada 17.oktobra sapulces protokols kā pierādījums ir nederīgs saskaņā ar Civillikuma 1435.pantu (nav atpakaļejošs spēks), 1415.pantu un ir izslēdzams no pierādījumiem kā iegūts viltus (Civillikuma 1459.-1462.pants) un spaidu/ draudu ietekmē (Civillikuma 1463.-1468.pants).

Norādīts, ka, pārkāpjot Latvijas Satversmes 4.pantu, Biedrības 2013.gada 17.oktobra biedru sapulce notika krievu valodā, nenodrošinot tulkojumu valsts valodā. Šajā sapulcē pret prasītāju vērsta tieša diskriminācija uzskatu dēļ, jo prasītāja pieļaujamā veidā 2013.gada 24.aprīlī un 2013.gada 14.maijā iebildusi nelikumībām un cēlusi tiesā prasību (civillieta Nr.C32309013).

Tā kā Biedrības 2013.gada 14.maija biedru sapulce nebija tiesīga pieņemt lēmumus, tas ir, nebija lemttiesīga, tad atbildētāju mēģinājumi 5 mēnešus vēlāk legalizēt savas nelegālās darbības Biedrības 2013.gada 17.oktobra biedru sapulcē, izvirzot jautājumu „Par 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu", ir prettiesiski.

Norādīts, ka 2013.gada 17.oktobra sapulcē 4.jautājumam „Par 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu" veltīta ne vairāk kā pusotra minūte, /pers. B/ sniedzis klaji nepatiesu un melīgu informāciju un aicinājis klātesošos apstiprināt, ka 2013.gada 14.maija sapulcē bijis balsots par valdes priekšsēdētājas /pers. A/ atcelšanu no amata. Minēto apliecina Biedrības 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces audioieraksts.

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā saņemti *atbildētāju rakstveida paskaidrojumi par prasību*, kuros norādīts, ka atbildētāji prasību neatzīst pilnībā. Paskaidro, ka par šīs tiesvedības dalībnieku nevar būt kopības atsevišķs dalībnieks, jo šī lieta neattiecas uz šo subjektu. Ņemot vērā minēto, secināms, ka prasītāja nepamatoti ceļ un uztur prasību mājas dzīvokļu īpašnieku kopības dalībnieka vārdā. Prasība principā nav apmierināma pret atbildētāju /pers. B/. Šīs tiesvedības ietvaros tiesa nevar lemt par pierādījuma izslēgšanu no citas tiesvedības materiāliem. Līdz ar to attiecīgs prasītājas lūgums nav apmierināms.

Atbildētāji norāda, ka patiesībai neatbilst prasītājas apgalvojumi, ka 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces protokolu viņa parakstījusi draudu ietekmē. Protokolam ir pievienoti prasītājas iebildumi. Prasītājas paraksta uz protokola apstrīdēšana nav pietiekams pamats paša protokola apstrīdēšanai. Prasītāja nenorāda nevienu likumisku pamatu, kādēļ 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces lēmums par 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu, būtu atzīstams par spēkā neesošu. Prasītāja vienīgi izsaka savu neapmierinātību ar šo lēmumu.

Norāda, ka ar 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu Biedrības biedri apliecināja savu atbalstu iepriekš pieņemtajiem lēmumiem. Atbildētāju ieskatā prasītājas prasībai ir izteikts "sūdzēšanās" raksturs.

Ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 16.marta spriedumu noraidīta /pers. A/ prasība pret /pers. B/ un dzīvokļu īpašnieku biedrību "/adrese/" par rakstveida pierādījuma apstrīdēšanu, lēmumu atzīšanu par spēkā neesošiem un atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpuma konstatēšanu.

No 2013.gada 17.oktobra dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" biedru sapulces protokola Nr.2 tiesa konstatēja, ka biedrības sapulcē pieņemti šādi lēmumi: atlikt jautājumu par biedrības statūtu jaunās redakcijas apstiprināšanu, turpināt darbu pie statūtu jaunās redakcijas; noteikt, ka finansējuma piesaistīšana dzīvojamās mājas renovācijas projekta realizācijai, neatkarīgi no bankas izvēles, pieļaujama ar nosacījumu, ka kredīta maksājums mēnesī nepārsniedz 0,50 Ls par 1 m^2; apstiprināt, ka logu maiņas izdevumi tiek izņemti no dzīvojamās mājas renovācijas izmaksām; apstiprināt, ka katrs dzīvokļa īpašnieks patstāvīgi apmaksā logu maiņu savā dzīvoklī; atkārtoti akceptēt 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemtos lēmumus par: 1) izmaiņām biedru valde sastāvā; 2) biedru naudas noteikšanu; 3) būvuzrauga iecelšanu dzīvojamās mājas renovācijas projektā; 4) jautājuma par zemes nomas līguma izvērtēšanu noņemšanu no izskatīšanas; biedrības juridiskās adreses grozīšanu.

No biedru sapulces protokola tiesa konstatēja, ka lēmums par Biedrības 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu pieņemts ar 9 balsīm balsojot "par", 1 balsi – "pret". Protokolu parakstījis sapulces vadītājs /pers. B/, protokoliste, kā arī klātesošie biedrības biedri, tai skaitā – /pers. A/, izdarot piezīmi protokolā, ka pielikumā tiek pievienoti sapulcē izteiktie komentāri un iebildumi par 1.,2. un 3.jautājumu, uz katras lapas personīgais paraksts, kā arī norādot, ka par darba kārtību nav ticis balsots un ka protokola numerācija ir nepareiza. Protokola pielikumā ir pievienotas /pers. A/ piezīmes uz 6 lapām.

Tiesa norādīja, ka prasītāja ir apstrīdējusi Biedrības 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces lēmumu par 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu. Citus 2013.gada 17.oktobra biedru sapulcē pieņemtos lēmumus prasītāja nav apstrīdējusi.

Pirmās instances tiesa nav konstatējusi, ka, sapulci sasaucot, būtu pieļauti būtiski pārkāpumi sapulces sasaukšanā vai lēmumu pieņemšanā. No 2013.gada 17.oktobra sapulces protokola redzams, ka biedriem par sapulces sasaukšanu paziņots rakstveidā 2013.gada 2.oktobrī, līdz ar to ir ievērotas Biedrību un nodibinājumu likuma 36.panta prasības. Tāpat no minētā protokola redzams, ka uz sapulci ieradušies un balsošanā piedalījušies 10 no kopumā 11 biedrības biedriem, prasītājas apstrīdētais lēmums ticis pieņemts ar 9 balsīm balsojot "par" un 1 – "pret", līdz ar to ir ievēroti arī Biedrību un nodibinājumu likuma 37.panta pirmās daļas, trešās daļas un 38.panta noteikumi.

Tiesa nekonstatēja, ka apstrīdētais lēmums vai tā pieņemšanas procedūra būtu pretrunā likumam vai statūtiem.

Tiesa nekonstatēja, ka Biedrības 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemtie lēmumi uz lietas izskatīšanas brīdi būtu atzīti par spēkā neesošiem. Norādīja, ka minētie lēmumi tikuši apstrīdēti, un Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas tiesvedībā atrodas civillieta Nr.32309013 /pers. A/ prasībā pret /pers. B/ un dzīvokļu īpašnieku biedrību "/adrese/" par nepatiesu ziņu iesniegšanu un nelikumīgas rīcības fakta konstatēšanu, dzīvokļu īpašnieku kopsapulces lēmuma atzīšanu par spēkā neesošu un zaudējumu piedziņu. Strīds pēc būtības nav izšķirts.

Pirmās instances tiesa norādīja, ka prasības robežās atbilstoši Civilprocesa likuma 192.pantam tiesa nevar izvērtēt Biedrības 2013.gada 14.maija biedru sapulces un tajā pieņemto lēmumu tiesiskumu un spēkā esamību vai neesamību. Tiesvedības esamības fakts apliecina, ka starp pusēm pastāv strīds par Biedrības 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu spēkā esamību, bet minētais pirms strīda galīgas izšķiršanas un nolēmuma spēkā stāšanās neļauj izdarīt nekādus secinājumus par prasītājas argumentu saistībā ar 2013.gada 14.maija biedru sapulces sasaukšanu pamatotību un sapulcē pieņemto lēmumu prettiesiskumu.

Tiesa uzskatīja, ka prasītājas prasības pieteikumam pievienotais Biedrības 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces audioieraksts nav vērtējams kā pierādījums lietā un nevar apstiprināt lietā nozīmīgus faktus, jo tiesa nevar pārliecināties par minētā ieraksta autentiskumu un pilnīgumu, kā arī tajā dzirdamo sarunu dalībnieku identitāti, ievērojot arī to apstākli, ka prasītāja ir iesniegusi tiesā nevis ieraksta oriģinālu, bet gan tā kopiju, kura atbilstību oriģinālam ir pati apliecinājusi, vienlaicīgi norādot, ka kopija atbilst oriģinālam tikai daļēji – daļā par sapulces norisi, bet pārējā ieraksta daļa ir tikusi izgriezta. Minētais norāda, ka, veicot ieraksta pavairošanu, tas kādā daļā ir ticis izmainīts, kas, savukārt, rada šaubas par ieraksta autentiskumu un tā iegūšanas apstākļiem.

Tiesa atzina, ka lietā nav iegūti pierādījumi, ka prasītāja 2013.gada 17.oktobra protokolu būtu parakstījusi vardarbības, draudu vai viltus ietekmē, jo nav konstatējams, ka atbildētāji būtu vērsuši pret prasītāju tādas darbības, kuru ietekmē prasītājai bija pamatots iemesls justies apdraudētai vai iebiedētai. Tiesa uzskatīja, ka aicinājums protokolu parakstīt, kas izteikts, prasītājas ieskatā, necienīga stila e-pasta vēstulē (bez sasveicināšanās, lakoniska stila u.c.), nav novērtējams kā draudi. Tiesa norādīja, ka pierādījumi, ka atbildētājs /pers. B/, ierodoties pie prasītājas mājās, būtu viņai draudējis vai jebkādā veidā izturējies agresīvi un viņa rīcības vai sarunas satura dēļ prasītāja pamatoti būtu varējusi justies apdraudēta, nav iegūti.

Pirmās instances tiesa norādīja, ka prasītāja nepamatoti ir atsaukusies uz Padomes Direktīvu 2004/113/EK, ar kuru īsteno principu, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm, attiecībā uz pieeju precēm un pakalpojumiem, preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, jo direktīva nav tieši piemērojama, bet gan ir viens no Eiropas Savienības normatīvo aktu veidiem, kas izvirza Eiropas dalībvalstīm kopējus mērķus, kuri ir jāiestrādā nacionālajos normatīvajos aktos noteiktā termiņā.

Tiesa norādīja, ka lietā nav iegūtas tādas ziņas, kas norādītu, ka pret prasītāju saistībā ar Biedrības darbību un pārvaldi būtu pieļauta diskriminācija dzimuma dēļ. Tāpat nav iegūtas ziņas, ka pret prasītāju būtu pieļauts atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpums, jo par šādu pārkāpumu nav atzīstams kritikas un neapmierinātības izteikums par prasītājas kā biedrības valdes priekšsēdētājas rīcību. Tiesa nekonstatēja, ka biedrība būtu pieņēmusi lēmumu par prasītājas izslēgšanu no biedrības vai ka atbildētāji jebkādā veidā ietekmētu pārējos biedrības biedrus nolūkā panākt prasītājas izslēgšanu no biedrības.

Pie šādiem apstākļiem tiesa atzina, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma pilnībā.

/pers. A/ iesniedza apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 16.marta spriedumu.

Apelācijas sūdzībā prasītāja /pers. A/ lūdz apelācijas instances tiesu atzīt dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" biedru 17.10.2013. sapulces lēmumu "Par 14.05.2013. biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu" par spēkā neesošu; izslēgt no pierādījumiem civillietā Nr.C32309013, kurā skata prasību par Biedrības 14.05.2013. biedru sapulces likumību, atbildētājas iesniegto pierādījumu – dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" biedru 17.10.2013. sapulces protokolu ar lēmumu "Par 14.05.2013. biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu"; atzīt atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu atbildētāju rīcībā 2013.gada 17.oktobra dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" biedru sapulcē un pēc tās, organizējot vēršanos pret prasītāju (diskrimināciju) uzskatu dēļ un pieļaujamā veidā iesniegtas sūdzības par atbildētāju nelikumīgu rīcību dēļ; atzīt par nepatiesām šajā sapulcē atbildētāja /pers. B/ izplatītās ziņas par it kā notikušu naudas piesavināšanos, kuru it kā veikusi prasītāja.

Apelācijas sūdzībā prasītāja norāda, ka pirmās instances tiesas spriedumu pārsūdz pilnā apjomā. Tiesas spriedums neatbilst Civilprocesa likuma 97.panta un 193.panta piektās daļas noteikumiem, jo tiesa nav objektīvi noskaidrojusi lietas faktiskos apstākļus un nav atbilstoši tiesību normām novērtējusi pierādījumus lietā. Tiesa nepareizi vērtējusi, ka pakalpojumu direktīva 2004/113/EK Latvijā nav piemērojama tieši. Patērētāju tiesību aizsardzības likums ievieš minēto direktīvu un likuma 3.[1] pants "Atšķirīgas attieksmes aizliegums" nosaka atbildētāja pienākumu pierādīt, ka atšķirīgas attieksmes aizliegums nav pārkāpts.

Prasītāja norāda, ka ikvienam cilvēkam, arī viņai, ir konvencijās garantētās tiesības bez jebkādas diskriminācijas pārvaldīt un lietot savu īpašumu, un izlietot tiesības uz biedrošanās brīvību. Valsts valodas lietošanu garantē LR Satversme.

Prasītāja norāda, ka atšķirīga attieksme pret viņu ir vērsta uzskatu dēļ, saskaņā ar kuriem prasītāja iestājas par likuma konsekventu ievērošanu un parakstīto līgumu izpildi.

Prasītāja paskaidro, ka mājas /adrese/ pārvaldnieka – Biedrības 17.10.2013. biedru sapulcē kārtējo reizi tika veidota naidīga, prasītāju izstumjoša atmosfēra, bet /pers. B/ aicināja klātesošos pēc sapulces pieņemt lēmumu izslēgt prasītāju no Biedrības, un publiski izteica nepatiesu izdomājumu, ka prasītāja veikusi naudas piesavināšanos.

Kaut arī prasītāja ir norādījusi faktus par Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. un 14.panta pārkāpumiem un direktīvu prasību pārkāpumiem, tiesa neievēroja Civilprocesa likuma 5.pantā noteikto pienākumu, izspriežot lietu, piemērot Eiropas Savienības normas, kas, savukārt, izraisīja Konvencijas 6.panta 1.punkta "Tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu" pārkāpumu.

Prasītāja norāda, ka tiesa neievēroja Civilprocesa likuma 104.pantā noteikto, ka prasītāja paskaidrojums ir pierādīšanas līdzeklis, un nepieņēma papildu pierādījumu – audioieraksta kopiju. Tā autentiskumu atbildētāji nav apstrīdējuši. Prasības daļā par diskriminācijas faktu tiesa uzlika prasītājai veikt pierādīšanas pienākumu.

Tiesas sēdē prasītāja pamatojusi, ka atbildētāji organizē atšķirīgu attieksmi pret viņu par to, ka prasītāja pieļaujamā veidā aizstāv savas tiesības. Diskriminējošā attieksme izpaužas tādējādi, ka atbildētāji ilgstoši organizē pret prasītāju naidīgu noskaņojumu mājas iedzīvotāju vidū, uzkurinot to ar apmelojošiem izdomājumiem par it kā naudas piesavināšanos biedrībā, kas nav bijis.

Prasītājas ieskatā nav pareizs tiesas secinājums spriedumā, ka Biedrības 17.10.2013. biedru sapulcē naidīgie izteikumi, tajā skaitā nepatiesie izdomājumi par it kā naudas izšķērdēšanu, nav diskriminējoši, bet ir "kritikas un neapmierinātības izteikums par prasītājas kā biedrības valdes priekšsēdētājas rīcību". Prasītāja norāda, ka kritikai jābūt pamatotai, konstruktīvai un leģitīmai, bet konkrētie izteikumi nav pamatoti un nav patiesi, bet satur vēršanos pret prasītāju kā personu. Atbildētājai bija pietiekami laika, lai veiktu revīziju, kas dokumentāli konstatētu ir vai nav pārkāpumi prasītājas darbībā.

Prasītāja norāda, ka atbildētāji veicina un uztur mājas iedzīvotājos uzskatu, ka dzīvokļu īpašnieku kopības un pārvaldnieka – biedrības "/adrese/" vadībā vajadzīgs vīrietis, t.i., tiek mudināts veikt prasītājas tiešu diskrimināciju pēc dzimuma.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nepareizi vērtē, ka atbildētāja /pers. B/ rīcībā nebija draudu, kad prasītāja parakstīja Biedrības 17.10.2013. biedru sapulces protokolu. Konkrētā vakara, kad protokols tika parakstīts, notikumi uztverami kontekstā ar daudzu pret prasītāju vērstu darbību virkni, tajā skaitā publiski 17.10.2013. izteiktajiem draudiem izslēgt no biedrības. Prasītājas izslēgšana no biedrības nav mazsvarīgs ļaunums, ko atbildētāji draudēja prasītājai nodarīt, kā arī prasītājai bija pamats uzskatīt, ka atbildētāji šos draudus izpildīs.

Izslēgusi no pierādījumiem audioierakstu, tiesa nepareizi secināja, ka lietā nav iegūtas tādas ziņas, kas norādītu, ka pret prasītāju saistībā ar biedrības darbību un pārvaldi būtu pieļauta diskriminācija dzimuma dēļ. Prasītāja uzskata, ka par atbildētāju darbībām 17.10.2013. sapulcē ir sniegtas pietiekami ziņas, lai tiesai būtu iespējams konstatēt diskriminējošu attieksmi un atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz tiesu izvērtēt 17.10.2013. sapulces audioierakstu.

Prasītāja norāda, ka tiesa spriedumā nav skatījusi un nav vērtējusi prasību daļā atzīt par spēkā neesošu Biedrības 17.10.2013. biedru sapulces lēmumu "Par 14.05.2013. biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu". Noraidot prasību šajā daļā, tiesa nav atsaukusies uz likumu.

Norādīts, ka tiesa spriedumā nav vērtējusi prasībā norādīto, ka sapulces organizēšana krievu valodā bez tulkojuma valsts valodā ir Latvijas Republikas Satversmes 4.panta pārkāpums. Ignorances pret valsts valodu atbildētāju rīkotajos pasākumos ir prasītāju diskriminējoša.

Tiesa spriedumā nav vērtējusi Biedrības iesniegumu par trešo personu pieaicināšanu un biedru iesniegumus par iestāšanos lietā trešās personas statusā. Tāpat tiesa nav novērtējusi lietā esošās e-pasta vēstules kopsakarā ar faktu, ka prasītājai sapulces laikā neļāva izteikt konkrētas iebildes, publiski draudēja izslēgt no biedrības.

Ceļot prasību tiesā, prasītāja norādījusi arī uz atbildētāja /pers. B/ veiktu nepatiesu, prasītājas godu un cieņu aizskarošu ziņu izplatīšanu par to, ka Biedrībā izsaimniekota nauda. 17.10.2013. /pers. B/ vēlreiz izplatīja nepatiesās ziņas, uzstājoties sapulcē. Viņa vārdi sapulcē "no mūsu konta aizbrauca 370 Ls" bija visiem klātesošiem saprotama kā ziņa, ka prasītāja no kopējās naudas piesavinājusies jeb nozagusi 370 latus. Sapulcē prasītājai netika dota iespēja izteikt savu viedokli par šo nepatieso apsūdzību. Neļaušana izteikt viedokli ir diskriminējoša rīcība, atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpums.

Prasītāja norādīja, ka pirmās instances tiesā viņa koncentrējās norādīt uz sapulces norises pārkāpumiem un pieņemtā lēmuma nelikumību, tādēļ neatsaucās uz Civillikuma 2352.[1] pantu. Apelācijas instancē prasītāja šo kļūdu labo un precizē prasību, pamatojoties uz Civillikuma 2352.[1]pantu lūdz atzīt par nepatiesu sapulcē /pers. B/ izplatīto ziņu "no mūsu konta aizbrauca 370 Ls", "kur nauda aizgājusi nav saprotams".

Izskatot lietu, prasītāja lūdz ņemt vērā direktīvu noteikumus, kas cita, starpā, arī nosaka pierādīšanas pienākumu. Norāda, ka diskriminējošas darbības pret prasītāju tiek veiktas kā pret sievieti un sakarā ar viņas uzskatiem.

Apelācijas instances tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzēja /pers. A/ un viņas pilnvarotais pārstāvis /pers. C/ apelācijas sūdzību un prasību uzturēja atbilstoši tajās norādītajiem apstākļiem, pamatiem un argumentiem.

Atbildētājs/pers. B/ un atbildētājas dzīvokļu īpašnieku biedrības "/adrese/" pārstāvis /pers. D/ apelācijas sūdzību neatzina, lūdza pilnībā noraidīt prasību.

Motīvu daļa

Noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, zvērināta advokāta argumentus, pārbaudījusi un novērtējusi pierādījumus lietā, tiesas kolēģija atzīst, ka prasītājas prasība noraidāma pilnībā.

Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa noteic, ka ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Zemgales apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija, novērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju atzīst, ka Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 16.marta sniegtā argumentācija ir pareiza, līdz ar to tiesas kolēģija saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas noteikumiem pievienojas pirmās instances tiesas veiktajam lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai, to savā spriedumā neatkārtojot.

Atšķirīgi no pirmās instances tiesas civillietu tiesas kolēģija izlēma jautājumu par 2013.gada 17.oktobra sapulces audioieraksta – kā pierādījuma lietā vērtēšanu, par ko tiesas kolēģijas argumenti tiks izklāstīti spriedumā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 418.panta pirmajā daļā noteikto apelācijas sūdzībā nedrīkst grozīt prasības priekšmetu vai pamatu, ietvert jaunus prasījumus, kas nav celti pirmās instances tiesā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta otro daļu apelācijas instances tiesa izskata tikai tos prasījumus, kas izskatīti pirmās instances tiesā. Prasības priekšmeta vai pamata grozīšana nav pieļaujama.

Tiesas kolēģija secina, ka prasītāja apelācijas sūdzībā ir iekļāvusi jaunu prasījumu, kas nav ticis izvirzīts pirmās instances tiesā, proti, prasītāja /pers. A/ apelācijas sūdzībā lūdz tiesu atzīt par nepatiesām Biedrības 17.10.2013. biedru sapulcē /pers. B/ izplatītās ziņas par naudas piesavināšanos, kuru it kā veikusi prasītāja. Šāds prasījums atbilstoši Civillikuma 2353.[1] panta noteikumiem pirmās instances tiesā nebija izvirzīts un skatīts, līdz ar ko nevar tikt izlemts arī apelācijas instances tiesā.

Prasības pieteikuma papildinājumos /pers. A/ norādīja, ka /pers. B/ izplatīja nepatiesas ziņas, ka biedrībā izsaimniekota nauda un sapulcē izteica draudus izslēgt /pers. A/ no biedrības. Minēto argumentu prasītāja attiecināja uz prasījumu atzīt atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu Biedrības 17.10.2013. biedru sapulcē un pēc tās, un tieši šajā kontekstā minētais arguments tiks spriedumā novērtēts.

Attiecībā par apelācijas sūdzībā prasītājas /pers. A/ izvirzītajiem argumentiem tiesas kolēģijas argumenti ir sekojoši.

Prasību par rakstveida pierādījuma – Biedrības 17.10.2013 biedru sapulces protokola apstrīdēšanu /pers. A/ cēla saskaņā ar Civilprocesa likuma 178.panta noteikumiem par rakstveida pierādījumu apstrīdēšanu.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 178.panta otrajā daļā noteiktajam pret rakstveida pierādījumu patiesīgumu nevar iebilst persona, kas to pati parakstījusi. Šī persona var apstrīdēt šo pierādījumu, ceļot atsevišķu prasību, ja paraksts dots vardarbības, draudu vai viltus ietekmē.

Lietā nav strīda par to, ka apstrīdēto dokumentu – sapulces protokolu parakstīja pati prasītāja, sapulces vadītājs /pers. B/, protokoliste /pers. L/, kā arī citi biedrības biedri. Tāpat lietā nav strīda par to, ka minētā sapulce ir notikusi un tajā tika lemts par darba kārtībā norādītajiem jautājumiem. Prasītājas norādītie argumenti par to, ka sapulcē netika balsots par darba kārtību, ka protokolā nav atspoguļoti viņas izteiktie komentāri un iebildumi, nav pamats, lai minēto rakstveida pierādījumu atzītu par nepatiesu, kas dotu pamatu to izslēgt no pierādījumiem.

Tiesas kolēģija pilnībā pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka lietā nav iegūti pierādījumi, ka prasītāja 2013.gada 17.oktobra protokolu parakstīja vardarbības, draudu vai viltus ietekmē. Jau tas vien apstāklis, ka protokols parakstīts ar /pers. A/ iebildumiem un tam tika pievienotas viņas rakstveida piezīmes uz sešām lapām dod pamatu apšaubīt prasītājas norādīto, ka protokolu viņa parakstīja, baidoties no /pers. B/ izteiktajiem draudiem par prasītājas izslēgšanu no biedrības.

Ne likums, ne Biedrības statūti neparedz, ka protokols jāparaksta visiem sapulces dalībniekiem, tādēļ pat tad, ja /pers. A/ sapulces protokolu nebūtu parakstījusi, šis apstāklis nebūtu pamats dokumentu atzīšanai par nepatiesu. Apstāklis, ka prasītāja apstrīd sapulcē pieņemto lēmumu tiesiskumu, nav iemesls, lai sapulces protokolu izslēgtu no pierādījumiem. Fakts, ka protokols līdz galam tika noformēts pēc sapulces, nedot pamatu to apšaubīt, jo normatīvie akti neaizliedz sapulces protokolētājam sapulces gaitā veikt protokola melnrakstu un protokolu noformēt pēc sapulces.

Tiesas kolēģija nepiekrīt apelācijas sūdzības argumentam, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi prasītājas prasību atzīt par spēkā neesošu Biedrības 17.10.2013. biedru sapulces lēmumu "Par 14.05.2013. biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu".

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa pamatoti konstatēja, ka prasītāja ir apstrīdējusi Biedrības 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces lēmumu par 2013.gada 14.maija biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu, bet citus 2013.gada 17.oktobra biedru sapulcē pieņemtos lēmumus nav apstrīdējusi.

Vērtējot Biedrības 2013.gada 17.oktobra biedru sapulces un tajā pieņemtā lēmuma tiesiskumu un atbilstību Biedrību un nodibinājumu likuma 36., 37., 38., 40.panta prasībām, pirmās instances tiesa pareizi secināja, ka nav konstatējams, ka būtu pieļauti būtiski pārkāpumi sapulces sasaukšanā vai lēmuma pieņemšanā, prasītājas apstrīdētais lēmums pieņemts ar 9 balsīm balsojot "par" un 1 "pret", tāpat nav konstatējams, ka apstrīdētais lēmums vai tā pieņemšanas procedūra būtu pretrunā likumam vai statūtiem.

No lietā esošā Biedrības 14.05.2013. biedru sapulces protokola Nr.1/1 redzams, ka biedru sapulcē pieņemts lēmums par izmaiņu izdarīšanu Biedrības valdes sastāvā, biedru naudas noteikšanu, būvuzrauga apstiprināšanu dzīvojamās mājas renovācijas projektā, juridiskās adreses grozīšanu, nolemts noņemt no izskatīšanas jautājumu par zemes nomas līguma izvērtēšanu.

Kā Biedrības 17.10.2013. biedru sapulces 4.darba kārtības jautājumu sapulces dalībnieki skatījuši jautājumu "Par 14.05.2013. biedru sapulcē pieņemto lēmumu atkārtotu akceptēšanu". Sapulces audioieraksts apstiprina, ka sapulces dalībnieku balsojums par minēto jautājumu ir noticis. Izšķirošas nozīmes nav prasītājas norādītajam apsvērumam, ka šim jautājumam tika veltīts ļoti maz laika. Sapulces audioierakstā dzirdams, ka sapulces vadītājs informē par apspriežamo jautājumu, no sapulces audioieraksta neizriet, ka sapulces dalībnieki nav sapratuši par kādu jautājumu notiek balsojums.

Konkrētas lietas izskatīšanas laikā Biedrības 14.05.2013. biedru sapulces lēmumi nav atzīti par spēkā neesošiem, lieta par minēto lēmumu atzīšanu par spēkā neesošiem atrodas Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas tiesvedībā, kur tiesvedība civillietā apturēta. Savukārt konkrētās izskatāmās lietas ietvaros tiesa atbilstoši Civilprocesa likuma 192.pantam nevar izvērtēt Biedrības 14.05.2013. biedru sapulces un tajā pieņemto lēmumu tiesiskumu un spēkā esamību vai neesamību. Līdz ar to pušu tiesiskajām attiecībām konkrētajā izskatāmajā lietā nav piemērojami arī Civillikuma 1435.panta noteikumi. Biedrības 14.05.2013. biedru sapulces un tajā pieņemto lēmumu tiesiskums tiks izvērtēts citā lietā, kur iespējama arī šajā lietā apstrīdētā sapulces lēmuma ietekmes izvērtēšana uz 14.05.2013. biedru sapulces lēmumu atbilstoši Civillikuma 1435.pantam.

Strīda izšķiršanā nav piemērojami arī Civillikuma 1415.panta noteikumi. Minētā tiesību norma noteic, ka neatļauta vai nepieklājīga darbība, kuras mērķis ir pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem, vai kura vērsta uz to, lai apietu likumu, nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu; tāds darījums nav spēkā. Strīds lietā nepastāv par kādu pušu starpā noslēgtu darījumu, bet gan par dzīvokļu īpašnieku biedrības sapulces dalībnieku pieņemta lēmuma tiesiskumu. Lēmuma pieņemšana biedrības dalībnieku sapulcē pati par sevi nevar būt neatļauta vai nepieklājīga darbība. Ne prasības pieteikumā, ne apelācijas sūdzībā prasītāja neatklāj konkrētus lietas apstākļus, kas dotu pamatu minēto likuma normu piemērot pušu tiesiskajām attiecībām.

Apstāklis, ka sapulces vadītājs /pers. B/ Biedrības 17.10.2013. biedru sapulci vadīja krievu valodā, šajā gadījumā nav pamats sapulces protokola patiesīguma vai sapulcē pieņemtā lēmuma tiesiskuma apšaubīšanai. Lietā nav strīda par to, ka sapulces dalībnieki bija gan latviski, gan krieviski runājošie Biedrības biedri. Biedrībā apvienojušies dzīvokļu īpašnieki ar mērķi nodrošināt dzīvojamās mājas kopīpašuma sakārtošanu, uzturēšanu un pārvaldīšanu.

No sapulces audioieraksta dzirdams, ka sapulces dalībnieki runāja gan krievu, gan latviešu valodu un neviens no sapulces dalībniekiem nepieprasīja sapulci vadīt latviešu valodā vai nodrošināt tulkojumu valsts valodā. Arī prasītāja sapulcē nav lūgusi sapulci vadīt latviešu valodā. Valsts valodas likums neaizliedz biedrību sapulcēs izmantot svešvalodu. Atbilstoši Valsts valodas likumam Biedrības biedru sapulces protokols ir sastādīts latviešu valodā. Ievērojot minētos apstākļus, tiesas kolēģija nepiekrīt arī apelācijas sūdzības argumentam par diskriminējošu attieksmi pret prasītāju sakarā ar valsts valodas nelietošanu Biedrības sapulcē.

Apelācijas sūdzībā prasītāja norāda, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi Biedrības iesniegumu par trešo personu pieaicināšanu lietā un biedru iesniegumus par iestāšanos lietā trešo personu statusā. Tiesas kolēģija atzīst, ka minētie iesniegumi nekādā veidā neietekmē konkrētā izskatāmā strīda izšķiršanu pēc būtības, tādēļ sniegt šo iesniegumu novērtējumu šajā lietā nav nepieciešams.

Prasību atzīt atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu atbildētāju rīcībā (diskriminmāciju), kas pieļauta Biedrības 17.10.2013. sapulcē un pēc tās, prasītāja pamato ar Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. un 14.pantu, Padomes direktīvu 2004/113/EK, Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3.[1] pantu.

Diskriminācija ir atšķirīga attieksme, izslēgšana vai ierobežojums, kam par pamatu ir diskriminētās personas rase, ādas krāsa, tautība, valoda, dzimums, seksuālā orientācija, sociālā izcelsme, mantiskais vai ģimenes stāvoklis vai cita pārliecība vai citi apstākļi, ja tam nav pamatota un objektīva attaisnojuma vai ja trūkst samērīguma starp sasniedzamo mērķi un izmantotajiem līdzekļiem.

Prasītāja norāda, ka viņa ir diskriminēta dzimuma dēļ un savu uzskatu dēļ, pieļaujamā veidā aizstāvot savas tiesības, ceļot tiesā prasību.

Diskriminācijas aizlieguma princips ir vispārējs tiesību princips, un no tā izrietošie pienākumi ir noteikti gan starptautiskajās, gan nacionālajās tiesību normās.

Latvijā diskriminācijas aizlieguma princips noteikts Latvijas Republikas Satversmē. Latvijas Republikas Satversmes 91.pants noteic, ka visi cilvēki Latvijā ir vienlīdzīgi likuma un tiesas priekšā. Cilvēka tiesības tiek īstenotas bez jebkādas diskriminācijas.

Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8.pants noteic, ka ikvienam ir tiesības uz savu privāto un ģimenes dzīvi, korespondences noslēpumu un dzīvokļa neaizskaramību. Valsts institūcijas nedrīkst traucēt nevienam baudīt šis tiesības, izņemot gadījumus, kas paredzēti likumā un nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizstāvētu gadījumos, kas paredzēti likumā un ir nepieciešami sabiedrībā, lai aizstāvētu valsts un sabiedriskās drošības vai valsts ekonomiskās labklājības intereses, lai nepieļautu nekārtības vai noziegumus, lai aizsargātu veselību vai tikumību, vai lai aizstāvētu citu tiesības un brīvības.

Savukārt Konvencijas 14.pants noteic, ka šajā Konvencijā minēto tiesību un brīvību īstenošana tiek nodrošināta bez jebkādas diskriminācijas – neatkarīgi no dzimuma rases, ādas krāsas, valodas, reliģijas, politiskajiem vai citiem uzskatiem, nacionālās vai sociālās izcelsmes, piederības kādai mazākumtautībai, mantiskā stāvokļa, kārtas vai cita stāvokļa.

Diskriminācijas aizliegums pilnībā aptver valsts un indivīda attiecības un ir piemērojams arī atsevišķās privāttiesību jomās. Diskriminācija ir aizliegta arī preču un pakalpojumu jomā.

Pamatots ir prasītājas arguments, ka prasībās, kurās lūdz konstatēt atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu, darbojās "apgrieztās pierādīšanas princips", tomēr prasītājai šajā gadījumā jāspēj norādīt uz apstākļiem, kas pirmšķietami liecinātu par iespējamo diskrimināciju.

Tā kā pati prasītāja norādījusi, ka atšķirīgas attieksmes pārkāpums noticis saistībā ar Biedrības 14.05.2013. biedru sapulci un pēc tās, tad šajā lietā tiesai nav pienākums vērtēt apstākļus, kuru dēļ prasītāja 14.05.2013. biedru sapulcē atkārtoti nav ievēlēta biedrības valdes sastāvā. Līdz ar to secināms, ka prasītāja konkrētajā gadījumā nav norādījusi uz apstākļiem, kuros viņa tikusi diskriminēta dzimuma dēļ.

Pirmās instances tiesa pareizi norādīja, ka prasītāja nepamatoti atsaukusies uz Padomes direktīvu 2004/113/EK, ar kuru īsteno principu, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm, attiecībā uz pieeju precēm un pakalpojumiem, preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, jo direktīva nav tieši piemērojama, bet gan ir viens no Eiropas Savienības normatīvo aktu veidiem, kas izvirza Eiropas dalībvalstīm kopējus mērķus, kuri jāiestrādā nacionālajos normatīvajos aktos noteiktā termiņā.

Tiesas kolēģija secina, ka Latvijā minētās direktīvas prasības ir pārņemtas Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3.[1] pantā, kas noteic, ka, piedāvājot preci vai pakalpojumu, pārdodot preci vai sniedzot pakalpojumu, aizliegta atšķirīga attieksme patērētāja dzimuma, rases, etniskās piederības vai invaliditātes dēļ.

Tā kā konkrētajās pušu tiesiskajās attiecībās prasītāja nav atzīstama par patērētāju minētā likuma izpratnē, tad Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas konkrētā strīda izšķiršanā nav piemērojamas.

Kā norādīts iepriekš, apelācijas instances tiesa kā pierādījumu lietā pieņēmusi Biedrības 17.10.2013 biedru sapulces audioierakstu, kurā fiksēta sapulces gaita. Atbildētāji neapšaubīja minētā pierādījuma patiesīgumu, līdz ar ko tiesas kolēģija nesaskata šķēršļus šo audioierakstu novērtēt kā pierādījumu arī prasījuma daļā par atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpuma konstatēšanu.

Par prasītāju diskriminējošu /pers. A/ uzskata /pers. B/ sapulcē izteikto frāzi "no mūsu konta aizbrauca 370 Ls" un priekšlikumu izslēgt prasītāju no biedrības, uzskatot, ka šādu attieksmi /pers. B/ paudis sakarā ar to, ka prasītāja likuma ietvaros tiesiski aizstāvējusi savas intereses, ceļot prasību tiesā.

Lai gan var atzīt, ka /pers. B/ ir izvēlējies neveiksmīgu informācijas pasniegšanas veidu, tomēr sapulces audioierakstā dzirdētais nedod pamatu tiesai konstatēt atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpuma faktu. /pers. B/ sapulcē paskaidroja, ka /pers. A/ cēlusi tiesā prasību pret Biedrību, prasības celšanu apmaksājot no Biedrības līdzekļiem, ko apstiprina arī lietā iesniegtais Biedrības konta pārskats, no kura redzams, ka no Biedrības līdzekļiem ir samaksāta valsts nodeva par prasības celšanu pret Biedrību par tās lēmumu atzīšanu par spēkā neesošiem, valsts nodeva par prasības nodrošināšanu (lietas 10.,11.lapa). /pers. B/ piedāvāja Biedrības biedriem apsvērt vairākus risinājumus šajā sakarā, t.sk. par prasības celšanu pret /pers. A/ par naudas summas atgūšanu, par /pers. A/ izslēgšanu no biedrības.

Normatīvajos aktos ir noteikts aizliegums radīt personai nelabvēlīgas sekas, reaģējot uz sūdzībām vai tiesvedības procesu. Taču šajā gadījumā nelabvēlīgas sekas /pers. A/ sakarā ar ierosināto tiesvedību radītas netika, nekādas turpmākas darbības attiecībā par prasītājas izslēgšanu no biedrības no atbildētāju puses nav sekojušas.

Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas norādītajam apsvērumam, ka par atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu nav atzīstami Biedrības biedru kritikas un neapmierinātības izteikumi par prasītājas rīcību.

Lai arī atbildētāji lietā no savas puses nav iesnieguši papildu pierādījumus, kas atspēkotu prasītājas norādīto atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu, tomēr tiesas ieskatā, šajā gadījumā atbildētājiem nevar uzlikt pienākumu pierādīt negatīvu faktu, jo prasītāja nav norādījusi uz faktiskajiem apstākļiem, kas liecinātu par diskrimināciju. Sapulces laikā izteiktās sapulces dalībnieku piezīmes un komentāri nav vērtējami kā prasītāju diskriminējoši, attiecas uz biedru savstarpējo komunikāciju, nevis jomām, kurās iespējama indivīdu diskriminācija. Lai arī Biedrības biedri apvienojās biedrībā pakalpojumu sniegšanai, tomēr pušu tiesiskās attiecības konkrētajā strīdā izriet no biedru savstarpējām attiecībām, bet neattiecas uz kāda konkrēta pakalpojuma sniegšanu par maksu. Konkrētā strīda izšķiršanā netika nodibināts, ka atbildētāji ierobežotu pakalpojumu pieejamību prasītājai.

Apelācijas instances tiesas sēdē prasītāja lūdza tiesu noteikt lietā tiesu psiholoģisko ekspertīzi; ekspertīzes veikšanu uzdot Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centram. Tiesas kolēģija prasītājas lūgumu par ekspertīzes noteikšanu noraidīja, uzskatot, ka jautājumi, kurus pieteikumā lūdza uzdot

ekspertam prasītāja, nav eksperta kompetences jautājumi.

Tā kā prasītājas prasība ir noraidāma, prasītāja no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos daļēji tika atbrīvota ar pirmās instances tiesas tiesneses lēmumu, tad atbilstoši Civilprocesa likuma 42.panta otrās daļas noteikumiem no prasītājas valsts labā piedzenami izdevumi 8,93 *euro*, kas saistīti ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu apelācijas instances tiesā.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.-434. pantu, tiesas kolēģija

nosprieda

/pers. A/ prasību pret /pers. B/ un dzīvokļu īpašnieku biedrību "/adrese/" par rakstveida pierādījuma apstrīdēšanu, lēmumu atzīšanu par spēkā neesošiem un atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpuma konstatēšanu noraidīt.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 8,93 *euro*.

Noteikt termiņu /pers. A/ sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Maksājuma apliecinošs dokuments, kas apstiprina valsts labā piedzīto ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu, minētajā termiņā iesniedzams Zemgales apgabaltiesas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Augstākās tiesas Civillietu departamentam, kasācijas sūdzību iesniedzot Zemgales apgabaltiesā.

Pilna sprieduma sastādīšanas datums – 2016.gada 25.aprīlis.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese	A.Misiuna
Tiesnese	R.Knabe
Tiesnese	I.Preisa